

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vindex Libertatis Ecclesiasticae || Et Martyr || S.
Engelbertvs || Archiepiscopus Co-||loniensis Princeps ||
Elector, &c.**

Gelenius, Aegidius

Coloniae Agrippinae, 1633

Notatio ad Caput Octauum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9728

in vertice, in fronte, in occipite, in temporibus, labiis & dentibus, idque tam grauitur, vt riuuli sanguinis inundantes & decurrentes fossas oculorum, aurium, narium & oris implerent. In guttore etiam punitus est, itemque collo, humeris, dorso, pectore, corde, ventre, coxis, cruribus & pedibus: vt cognoscas lector, quali baptismo Christus in martyre suo diluere dignatus sit, quicquid culpæ contraxerat.

Notatio ad Caput Octauum.

QUæ sequuntur in Suriana editione omiffa ex manuscriptis supplementis.

Sicut testis est magister Ioannes Abbas Sancti Trudonis, proposuerat ante mortem suam Beatus Martyr renunciare negotiis regni, & pro peccatis suis cruce signari atque personaliter transfretare: nam circa illud tempus quo in Episcopum electus est, signatus fuerat, sed propter necessitatem communem detentus Domino HONORIO Papa dispensante, pro se milites misit, cum sumptibus magnis. Certe, certe non sine causa ad gloriam Martyrij peruenerit.

Monasteriū veteris Montis.

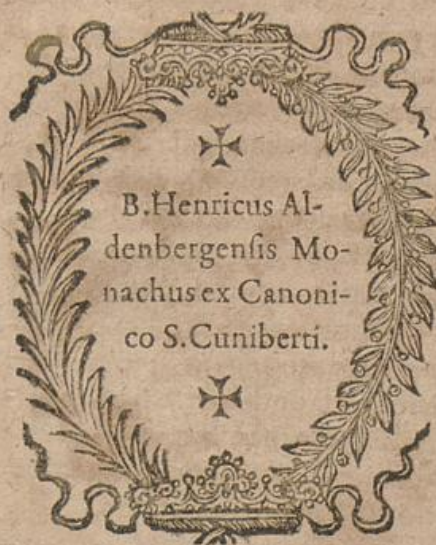
B. Euerardus de Altena.

Deinde aduerte Montense Monasterium ab ipsius maioribus, Adolpho nimirum Comite in Altena, efflagitatu fratris sui Euerardi extractum & dotatum. Euerardus enim ex conflictu saucius, in terras disunctas profectus, tandem subulcum egit, vbi à suis prætereuntibus agnitus, ad Religiosam Cisterciensium familiam confugit in Morimundum. Ex quo cum suos Abbatis permiffu iret inuisum, à fratre suo Adolpho

Apho castrum Aldenberg cum plurimis agris obtinuit, vt inde nouum strueretur monasterium & ditaretur. Quæ omnia accuratius ex monumentis eius cœnobij & manuscriptis notauit, Chrysoftomus Henriquetz. Adolphus, *inquiens*, & Euerhardus Comites de castro Altena cum essent in expeditione Ducis Limburgi contra Ducem Brabantia, contigit vt in conflictu amborum Ducum ex vtraque parte multi cadèrent interfecti; vnde Euerhardus iam dictus Comes, licet manu propria nullum interfecerit, tactus dolore maximo cum se in castro suo Alzena, cum suis militibus recepisset, compunctus de peccato perpetrato, vt Domino Deo satisfaceret, habitu mutato, omnia sua dimittens, intempesta noctis silentio, clam ne agnosceretur in vili habitu recessit in multa cordis compunctione Beatorum Petri & Pauli limina visitauit; insuper limina S. Iacobi: demum veniens ad S. Ægidium in reditu, peruenit ad grangiam Morimundo pertinentem, in qua multo tempore pro mercede promissa exitit porcorum Pastor, vt animam suam Domino lucrifaceret, suæ Generositatis omnino obliuiscens. Interea contigit, vt duo ministeriales sui ad S. Ægidium iter facerent, & Grangiam in qua dictus Comes porcos pascebat præterirent, qui quendam secum habentes Histriorem, vt de via C inquireret imperabant, qui cum in vicino nullum conspiceret, videns porcorum Pastorem propter præceptum Dominorum suorum ad illum ocyus properabat, rogans vt de via eum diligentius expediret. Histrio verò curiosius eum respiciens, cicatricem in facie sua considerans Dominum suum Euerhardum Comitem æstimabat, quia dictus Comes in conflictu prænominato talem cicatricem receperat. Qui rediens ad Dominos suos ea quæ viderat sollicitè enarrauit dicens: Dominus meus Comes Euerhardus istius grangia pascit porcos, qui propter incredibilia, quæ loqui videbatur ipsum acriter arguebant: tandem ad Pastorem venientes, si ipsorum esset Dominus sicut ab Histriore intellexerant, diligentius sermone Teutonico perquirebant, ipse vero eos agnoscens, ne ab ipsis agnosceretur Gallicè respondebat; & pœne simili euentu sicut Ioseph se fratribus suis in Ægypto manifestauit, ipse cognitus est ab eis, qui cum essent milites equis descensis in collum Domini sui irruentes, eum multo desiderio & amore amplexantes, flendo præ gaudio sibi osculum porrigebant, & secum grangiam in qua porcorum Pastor erat intrauerunt, per omnia rem gestam magistro grangia

expo.

exponētes. Magister grāgiæ audiens ré sibi incredibilé nocte cōfurgens ad claustrū citius pergēs, rei seriē sicut audierat Abbati suo per omnia enarravit; de quo Abbas nimīū admirās manē factō secū Priorē & Celerarium suū venire fecit & omnia veraciter quæ magister Grangia sibi retulerat, ab ipso Comite & à suis militibus qui casu aduenerant intellexit: tunc Abbas videns eum diuino spiritu agitari consilium dedit pro peccatis suis, vt in Morimundo habitum indueret Monachalem, qui consensit pro eo quod literatus erat, secum in Morimundo peruenit, & feruentissimus inibi factus Monachus processu temporis diuina gratia inspirante, vt ordinem Cisterciensem largiter propagaret ad laudem & gloriam nominis Dei eiusque sanctæ Genetricis Mariæ petita Abbatis sui licentia & obtenta, fratrem suum Comitem Adolphum perrexit visitare. Frater vero suus Comes Adolphus inter cætera loca sua, audito fratris consilio salutari, quia maxime eum diligebat, castrum Aldenberg cum multis possessionibus sibi ad petitionem suam tradidit, ad cœnobium nostri ordinis construendum, proinde multum exhilaratus, gratias Deo persoluens, quia ita suæ fuisset congruum voluntati, venit ad Thuringiæ partes visitare consanguineos suos, Nobilem videlicet Zizonem Comitem, & Gisellam Comitissam coniugem suam, &c.] *Hæc Henriquetz.*

Denique obserua ad eius deprecationem miraculo restitutam sanitatē cruri affecto Henrici Monachi viri admodum Religiosi vitæque sanctimonia excellentis, ac Beatorum numerum obtinentis, quem diuinitus in religiosorum familiam adoptatum tradit Cæsarius *lib. 7. dialog. cap. 8.* Menologium vero, Cisterciense ad diem 17. Decembr. ita breuiter vitam eius perstringit,

In ve-

A In veteri monte Beatus Henricus Monachus, qui cum esset Canonicus S. Cuniberti nimiumque sæculi vanitatibus deditus, auditâ voce è cœlo elapsâ, & à Beatissimâ Virgine per visionem admonitus, mundo eiusque concupiscentijs valedixit & assumens habitum Cisterciensium in Bergensi cœnobio multis & admirandis virtutibus clarus effulsit, magnaque sanctitatis opinione relictâ foeliciter obdormiuit in Domino.

Caput Nonum.

C

Corpus eius cum mœrore Coloniae suscipitur.

FERIA secunda pontificis corpus Coloniam perducitur, & ad gradus Ecclesiæ sanctæ Dei genitricis, cum mœrore totius ciuitatis excipitur. Quantus tum illic fuerit gemitus, dolor, planctus Clericorum, clamor & ululatus eorum, qui erant in ministeriis, plebis diuersi sexus & ætatis quanta vociferatio, pastoris sui mortem deplorantium, probitatis eius insignia commemorantium, & Friderico mille mortes imprecantium: nullius vox dicere, nullus stylus conscribere sufficit. Præferatur feretro interula, martyris sanguine purpurata, quæ ad commiserationem mouit vniuersos. Nec mirum, si Colonia tanto pastore viduata planxit. Erat enim ille maxima columna templi, honor Cleri, inter proceres regni formosissimus, patriæ pater, & vt breuiter dicam, speciale decus sui temporis. Tam autem fidelis fuerat Ecclesiæ sibi commissæ, vt quodam tempore vni è ministris suis dixerit: Non in tam sollicitus es, vt liberis tuis, quos vnicè diligis, amplam relinquas hæreditatem, quam ego sollicitus sum, vt beatum Petrum & Ecclesiam eius hæreditate ditem. Reipublicæ quoque tam fuit utilis, vt neque corpori,

Summo
omnium
dolore
corpus Co-
loniam
infertur.
Quantū a-
marit Ec-
clesiā suā,
neque

V